

2023. október 16. hétfő

Zsolt 7, 2-6.: *Uram, én Istenem, benned remélek! Ments meg minden üldözőmtől és szabadíts meg engem, hogy mint az oroslán, ellenségem szét ne tépjen, mert nincsen, aki megmentene! Uram, én Istenem, ha elköttem azt, ha gonoszság tapad kezemhez, ha megfizettem annak, aki bántott, s ha kiraboltam ellenségemet és kisémmiztem, üldözzön az ellenség és hadd érjen utol, életemet tiporja földre, tegye porrá dicsőségemet.*

Lk 6, 32-36: *Mert ha csak azokat szeretitek, akik benneteket is szeretnek, milyen hálát várhattok érte? Hisz a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. Mert ha azokkal tesztek jót, akik veletek is jót tesznek, milyen hálára számíhattok? Hisz így a bűnösök is tesznek jót. Ha csak a visszafizetés reményében adtok kölcsönt, milyen hálát várhattok érte? A bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanazt visszakapják. Szeressétek inkább ellenségeiteket: tegyetek jót, adjatok kölcsön, és semmi viszonzást ne várjatok. Így nagy jutalomban részesültök, a Magasságosnak lestek a fiai, hisz ő is jó a hálátlanokhoz és a gonoszokhoz. Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.*

Igehirdetés: Egy gyülekezetben tanúságtételre jelentkezik a 90 éves Brünhilda néni, aki elmondja, hogy neki nincs egyetlen ellensége sem. A lelkipásztor megkérdezi: Hogyan tetszett elérni ezt a csodálatos lelki békét és nyugalmat, hogyan lehetséges, hogy senkivel nincs haragban? Túléltem a rohadékokat -- feleli a néni. Érezzük, hogy Jézus itt nem erről beszél, van más lehetőségünk is, hogy a béke útján járjunk.

Attila bácsi már pénteken arról beszélt ugyanebben a témában, hogy legyünk a szeretet szabotőrei, akasszuk meg a gyűlölet és a bosszú végtelen adok-kapok folyamatát azzal, hogy Jézust követjük. Arra gondoltam, hogy érdemes lenne teljesen konkrétan megvizsgálni, mit is jelent ez a jézusi szeretet és megbocsátás a mi életünkben, konkrétan az iskolai életünkben, de persze ne érezzétek magatokat korlátozva, ha máshol van nehéz ember az életetekben.

Ki tehát az én ellenségem, akit szeretnem kellene? Szerintem sokszor nem gondolunk bele, illetve úgy vagyunk, mint a néni: nekünk nincs is ilyen. A teljesség igénye nélkül néhány példa, amit nyilván egy messzi-messzi galaxisban szerzett tapasztalataim alapján állítottam össze: az idegesítő osztálytársam, aki stréber, aki fenyeget, aki viccelődik rajtam, az igazságtalan tanárom, aki elveszi a telefonomat, aki dogát irat, a diák, aki tönkreteszi az órát, aki tiszteletlen, a kollégám, aki elhagyja a projektor kábelét. Ők nyilván – vagy néha nem nyilván – de nem halálos ellenségeim, de attól még aktuálisan nem is a kebelbarátaim. Jézus szerint éppen feljűk kellene fordulnom és jót tennem velük: szeretettel szólni, vagy amikor jön egy alkalom a visszavágásra, akkor kihagyni, úgy nézni rá, mint egy emberre, imádkozni érte, vagy legalább nem szólni, ha már jót nem tudok mondani. Mindenkinek magának kell megtalálni, mi a következő lépés a megbocsátás útján.

Talán titeket is segít az a gondolat, hogy még a számomra igazán nehéz emberek sem véletlenül kerülnek elénk. Isten még bennük is talál valami szeretni valót, és én is megpróbálhatom ugyanezt. Erre utal Jézus, amikor arra hívja fel a figyelmet, hogy a krisztusi ember szabad a méricskéléstől: nem „megérős” alapon gondolkodik. A keresztény ember rájön arra, hogy az Atya mintáját követve irgalmasnak lenni egy egészen más tekintetet ad nekünk. Az irgalom az ítélkező látás ellentéte bennünk. Van bennünk egy kép: ilyen kellene, hogy legyen egy osztálytárs, egy tanár, ilyen egy jó diák, ilyennek kell lennie egy órának... És ha nem ilyen, hajlamos vagyok az ítéletre! Az ítéletben az van, hogy milyen jó, hogy én nem vagyok ilyen. Amikor ítélkezem, olyan vagyok, mint a farizeusok a vámosok és bűnösök vacsoráján vagy mint a tékozló fiú testvére. Nyilván nem arról van szó, hogy értsek egyet a bűnnel. Az nem irgalom, hanem közömbösség. Az irgalom az, amikor egy kicsit meg tudom próbálni, hogy az „ellenség” szemével is lássak, hogy egy kicsit mellé lépjek, bele a fél cipőjébe. Merek együttérezni vele és elfogadom, hogy úton vagyunk az ideális állapot felé. Hogy ő sem tökéletes, és én sem vagyok az, de mindketten Isten irgalmából élünk. Ő nem ördög, én nem vagyok angyal. Az tud igazán irgalmas lenni, aki maga is tudja, hogy irgalomból él.